

**ALLES
WAT BLEEF
LIGGEN**

THOMAS SCHUERMANS

© 2026 Good Stuff! Books, Thomas Schuermans

www.goodstuffbooks.be

Good Stuff! CommV

Kontich, Antwerpen

Ontwerp cover: Sigrid Vanhoutte

Foto auteur: Els Moens

Redactie en lay-out: Good Stuff! Text & Graphix

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

ISBN 978 90 836 3702 0

NUR 301

D/2026/14.210/03

Mei 2026

Zwart, alles voor zijn ogen werd zwart en een grote bron van onbehagen werd hij gewaar. Het is allemaal zo snel gegaan. De afgrond was er vlugger dan verwacht. Dit had hij wel kunnen voorspellen. Dat het ging gebeuren stond als een paal boven water. Wanneer? Dat wist niemand. De laatste dagen werden alsmaar korter en de nachten langer. Het gevoel van onmacht raasde al enkele etmalen door zijn lichaam, als een tsunami van emoties. De storm doofde stilaan uit en de wind was bijna gaan liggen. Maar het gevoel ongelukkig te zijn was er nog. Dit was iets dat niemand kon laten verdwijnen, het was geen vuur dat een brandweerman kon blussen, geen tumor die een chirurg kon wegsnijden, geen vuilnis dat langs de kant lag en werd opgehaald door een ambtenaar van de stad, geen lege fles water die je kon gaan vullen aan de kraan. Hij was op. Hij had gehoopt dat het niet zo zou eindigen, dat hij het nog wel enkele jaren kon trekken, maar het leven had anders beslist. Er is een tijd van leven, van groeien, van evolueren, maar ook een tijd van gaan. Hij was gegroeid en geëvolueerd tot iets dat boven zijn hoofd was gaan groeien. Hij was het twijgje dat te snel uitgroeide tot een mooie statige populier, die vergeten was zijn wortels diep genoeg in de aarde te steken en

zo geen houvast had tegen de zware windstoten. Hij was de toren die moederziel alleen stond in het midden van een alsmaar groter wordende rivier en dreigde te vallen door het wegslibben van de aarde rond zijn funderingen. Hij was de kleine sneeuwbal die werd losgelaten boven aan de berg en steeds groter en groter werd tot hij werd opgeslokt door een aanstormende lawine sneeuw en tot stilstand kwam tegen een enorm groot rotsblok.

Het zwart voor zijn ogen trok niet weg, en de handelingen die hij maakte, had hij niet meer in de hand. Hij stond op automatische piloot en kon het niet meer tegenhouden. De drang om vooruit te gaan werd groter. Het werd de overtreffende trap van snel, sneller, snelst. Hij was de waterdruppel op weg naar de waterval. Ooit uit de wolken gevallen, terechtgekomen in het rustig kabbelende beekje, voortgestuwd door de aanzuigende rivier die van boven aan de berg kwam op weg naar een angstwekkende duik. Het onbekende in. De diepe val die niemand zou overleven. De branding van het neervalende water dat de bodem aan de waterval steeds verder en verder uitholde. Geen steen was bestand tegen deze vorm van erosie. En zo ook werden zijn handelingen vooruit gestuwd naar het moment om in vrije val te

gaan, naar het moment om te pletter te vallen op de bodem van de afwachterende rivier. Het moment van no return.

Hij hoorde een diepe zucht en twijfelde wel of hij alleen was, maar er kon niemand anders aanwezig zijn in deze ruimte midden in de nacht. Alles was gecontroleerd. Hij moest alleen zijn. Het besef dat het zijn onbestuurbare lichaam was dat zuchtte, kwam pas veel later binnensijpelen, nu maakte dit besef nog even plaats voor achterdocht en angst om betrappt te worden. Door het zwart voor zijn ogen dat maar niet wou verdwijnen, was hij genoodzaakt te vertrouwen op alles waar hij wel nog controle over had, zijn hersenen, neus en oren. Hij rook niets verdacht in de ruimte en er was ook al zeer lang een doodse stilte, waardoor zijn achterdocht nog meer werd aangewakkerd. Het duurde nog enige tellen toen er een tweede zucht hoorbaar was en hij besepte dat hij dit geluid aan het maken was. Het verschil met de eerste korte maar krachtige zucht, was het feit dat dit een lange uitgerekte zucht was, eerder een laatste verplaatsing van zuurstof uit de longblaasjes. En terwijl hij luisterde naar die lange luchtstroom, voelde hij diep van binnen een gelukkig gevoel opborrelen, een gevoel van euforie. Alsof hij

alle tegenslagen van de afgelopen maanden voelde wegglijden uit zijn lichaam, alle angst, frustratie, woede en wanhoop. Ze maakten bij wijze van spreken plaats voor kalmte, geluk en tevredenheid. Een warme gloed gleed vanuit de tenen langzaam omhoog naar het hoofd en terug, om dan via de voeten de energie over te dragen aan de aarde. De doodse stilte werd nog stiller en de zucht stierf uit. De rust in de kamer was volledig aanwezig.

September 2025

Een warme ochtendzonnestraal likte zijn gezicht. Een nieuwe start, een nieuw begin. Vandaag was zijn eerste dag op weg naar volwassenheid, zijn eerste dag op de universiteit. Het was slechts drie weken geleden dat hij de beslissing had genomen welke richting hij ging volgen. Tijdens zijn laatste grote vakantie was hij elke dag door de brochures aan het bladeren geweest, zou hij nu gaan voor rechten of eerder Germaanse? Na heel lang twijfelen had hij dan toch gekozen om geen van beide te studeren en zijn hart te laten spreken. Geschiedenis. De richting die hem in het middelbaar het meest had weten te boeien. En als je logisch nadacht, was zijn redenering, de Germanen komen voor in de geschiedenis en recht is één van de grondpijlers waarop alle geschiedenis is neergepoot. Hij wist het zeker en had dan ook direct de koe bij de horens gevat en was zich gaan inschrijven voor die richting. Op de campus was hij erin geslaagd de faculteit van letteren en wijsbegeerte te vinden en het desbetreffende secretariaat. Blij met de keuze die hij had gemaakt, was hij met zijn inschrijvingsbewijs naar de campuswinkel getrokken om de nodige cursussen te gaan aankopen. Het torentje boeken dat hij mee naar huis mocht nemen woog wel wat. Sommige boeken telden wel 600 pagina's.

Als hij dit allemaal moest kennen, kon hij er maar direct aan beginnen was zijn motto, want een voorbereid persoon, is veel meer waard. Thuis had hij dan ook direct het eerste boek ter hand genomen en beginnen lezen. Maar na een half uur had hij de cursus al aan de kant gelegd en beslist dat het tijd was om eerst wat vakantie te nemen alvorens zich in de boeken te storten.

Bjorn wipte uit zijn bed en trok al fluitend de badkamer in om een verfrissende douche te nemen. De laatste waterdruppels zorgvuldig van zijn rug wrijvend met de half natte handdoek, bekeek hij zichzelf in de spiegel.

‘Lang niet slecht, lang niet slecht,’ sprak hij zich moed in en hij pompte nogmaals zijn biceps op.

Bjorn nam vers ondergoed, een broek en een hemd uit de kast.

De eerste indruk kan je maar een keer maken op de medestudentes, mijmerde hij, terwijl hij de uitgekozen outfit aantrok.

‘Tijd voor het ontbijt der kampioenen! Ma, staat het al klaar?’ riep hij richting de benedenverdieping terwijl hij van de trap raasde.

Als een uitgehongerd kalf schrokte hij de cornflakes binnen, goot een glas fruitsap erachteraan en gaf zijn ma een kus op de wang.

Uitgeput van het lopen tot aan het station begaf hij zich naar het perron. Grommelend bekeek hij het scherm en zag hij dat de trein tien minuten vertraging had. Als hij dit had geweten had hij niet moeten lopen.

Op het perron keek hij even rond, zag veel volk, maar niemand die hij herkende. Vorige zomer stond hij hier ook, maar dan had hij enkele klasgenoten om tegen te babbelen. Nu stond hij alleen op het perron richting Brussel. Zijn vrienden gingen allemaal naar Leuven, naar de grootste universiteit van het land hadden ze tegen Bjorn gezegd.

Bjorn had eens groen gelachen en spottend teruggeroepen ‘Dat kan dan wel zijn, dat het de grootste universiteit is, maar in Brussel is er veel meer folklore en vriendschap, daar kent iedereen iedereen. Daar zit je maar met een paar in de les en niet met vierhonderd vreemden bij elkaar.’

Zijn vrienden waren beginnen te lachen en hadden Bjorn uitgenodigd om ook naar Leuven te komen, als het in Brussel toch niet gezellig zou zijn. Door onbevreesd

zijn tong naar hen uit te steken, hadden ze hun antwoord ontvangen. Maar nu zo alleen op het perron had hij er spijt van. Hij had graag iemand gehad om tegen te spreken. Om zijn enthousiasme tegen kwijt te kunnen. Maar hij bleef niet bij de pakken zitten, want binnen het uur zou hij opnieuw leuke nieuwe mensen leren kennen.

Verzonken in oude gedachten sufte de trein naar Brussel het perron binnen. Geduldig liet Bjorn eerst de reizigers van de trein stappen om erna ook in de wagon plaats te nemen. De ochtenddrukte zorgde ervoor dat er geen plaats was op de zetels en in de gang. Dan maar lekker dicht tegen elkaar in de buik van de wagon.

De eerste ochtendhitte zorgde ervoor dat het gezellig warm was in het spoorrijtuig. Gelukkig was het maar een rit van vijftien minuten en kon hij al afstappen om van spoor te wisselen en de trein richting Etterbeek te nemen. Het kwartier dat hij bijeen was geplet ging niet vooruit en toen de deuren eindelijk opengingen om af te stappen was Bjorn er niet in geslaagd om geen zweetdruppels op zijn voorhoofd te laten verschijnen. Hij voelde het zweet langzaam van zijn rug naar beneden parelen op het moment dat hij de trein verliet. Het hemd

dat hij aanhad, plakte al helemaal tegen zijn rug en de dag moest nog goed en wel beginnen. Gelukkig stond op het perron richting Etterbeek opmerkelijk minder volk en was de gemiddelde leeftijd ook drastisch gezakt.

Terwijl hij daar stond en rondkeek, vroeg hij zich af: *‘Wie was er hier nu ook voor de eerste keer in zijn leven? Wie stond klaar om de grote sprong naar de universiteit te maken? Zouden er misschien hier op het perron ook al medestudenten staan?’* Hij probeerde zo goed als hij kon de meeste gezichten te memoriseren, maar op het moment dat hij er al een dertigtal had opgeslagen, stroomde de trein het station binnen en was het tijd om op te stappen. Deze keer zou er meer lucht in de trein zijn, werd er niet meer geduwd en getrokken aan elkaar, om ook maar één vierkante centimeter meer ruimte te creëren.

De deuren openden zich, zoals ze al duizenden keren ervoor hadden gedaan. Geen gewoel, enkel opluchting van de wagon die blij was dat hij voor even frisse lucht kon opslorpen en de geur van zweet, chips, koffie, tabak en de krant kon buiten werpen, zoals de bomma met haar emmer vuil kuiswater. Het was tijd voor Bjorn om in te stappen naar een nieuw eindstation in zijn leven.

De trein zette zich in beweging met het typische schokje dat iedereen kort deed wiebelen. Bjorn koos een plaats aan het raam, tegenover een jongen met oortjes in en een rugzak die groter leek dan hemzelf. Links van hem zat een meisje met een notitieboekje waar al sierlijke titels in geschreven stonden, alsof ze niet aan een academie begon, maar aan een roman.

Bjorn leunde tegen het raam en voelde de koelheid van het glas tegen zijn slaap. Hij probeerde zich voor te stellen hoe zijn leven eruit zou gaan zien binnen vijf jaar, maar zijn hoofd bleef steken in de mist van de komende vijf minuten. In zijn schoudertas zat een schrift, een balpen, een appel en een kleine fles water. *Alles wat je nodig hebt om een toekomst te beginnen*, dacht hij. En toch voelde het als te weinig.

Langs buiten flitsten huizen, bomen en vervallen magazijnen voorbij. Alles was in beweging behalve hij. Hij vroeg zich af of het normaal was dat je je al moe voelde voor het allemaal echt begon. Misschien had hij gisteren gewoon slecht geslapen. Of misschien lag het aan het gevoel dat hij iemand was die per ongeluk op het verkeerde perron was beland, en zich nu gedroeg alsof hij hier thuishoorde.

De trein minderde vaart bij Brussel-Schumann, mensen kwamen binnen, mensen stapten uit. Een vrouw duwde een kinderwagen naar buiten en zei luid ‘Excuseer!’ tegen iemand die haar in de weg stond. De jongen met de rugzak stond recht en liep naar de deur zonder Bjorn ook maar één keer aangekeken te hebben.

Toen de trein zich weer in beweging zette richting Etterbeek, haalde Bjorn zijn schrift boven en schreef op de eerste pagina: ‘Vandaag: vertrek. Alles lijkt nieuw maar ik ben oud in mijn hoofd.’

Hij keek er even naar. Spelde de woorden in zijn hoofd alsof ze misschien anders zouden klinken als je ze zacht genoeg uitsprak. Daarna sloeg hij het schrift weer dicht.

De omroeper zei iets onverstaanbaars over vertragen in Ottignies en overstappen in Jette. Bjorn luisterde niet. Hij keek naar de skyline van Brussel die langzaam dichterbij kwam, met torens die uit de grond leken te groeien als vreemde planten. Alles bewoog, alles ging vooruit. Behalve hij.

Hij haalde zijn hand door zijn haar, voelde hoe nat het nog was aan de haargrens. Zijn hemd bleef plakken aan zijn rug, en ergens voelde dit perfect kloppend bij het

moment. Een kille start van iets waar hij nog niet zeker van wist of hij het echt wou beginnen.

Etterbeek naderde. Tijd om op te staan.

De trap op het perron van Etterbeek voelde steiler dan hij waarschijnlijk was. De zon scheen tussen de betonnen pilaren door en gooidde streepjes licht op de rug van de pendelaars. Bjorn liet zich meevoeren in de stroom mensen, maar bleef net iets trager stappen dan de rest. Alsof hij tijd wilde winnen in plaats van verliezen. Of alsof hij hoopte dat, als hij traag genoeg bewoog, de dag misschien niet helemaal op gang zou komen.

Aan de uitgang stond een groepje eerstejaars met een campusplan in de hand, zichtbaar verward. Eén van hen had een T-shirt aan met het logo van de unief erop, alsof hij al een veteranenstatus claimde. Bjorn liep erlangs, keek even op het plan dat één meisje omhooghield, maar liep door zonder te stoppen. Iets in hem vond het geruststellend dat anderen ook niet wisten waar ze moesten zijn, maar hij had geen zin om dat gevoel te delen.

Buiten was het warmer dan hij had gehoopt. De lucht trilde boven het asfalt van de straat tussen het station en de ingang van de campus. Auto's reden voorbij, alsof de-

ze dag voor hen gewoon een maandag was zoals elke andere. Alleen voor mensen zoals hij, mensen die op het punt stonden aan iets te beginnen zonder zeker te zijn dat ze het wilden, vandaag was een mijlpaal.

De eerste gebouwen van de universiteit doemden op aan zijn rechterkant. Een grijze blokkentoren met ramen die roken naar kalk en herinneringen. Een klein bordje wees naar het studentenonthaal. Een ander naar het 'Huis van de Student'. Dat laatste klonk alsof iemand geprobeerd had er iets warmes van te maken.

Bjorn vertraagde zijn pas opnieuw. Er stond een bankje in de schaduw van een kastanjeboom. Hij liet zich erop zakken en keek even naar de inkomhal die voor hem lag. Mensen gingen in en uit. Lachen, roepen, wat nerveus gegiechel hier en daar. Sommigen waren alleen, zoals hij. Anderen waren duidelijk al een duo of zelfs een klein kliekje.

Hij haalde zijn waterfles boven, nam een slok, en voelde het koude water kort tegen zijn tanden kloppen. Aan de overkant van het pad stak een meisje met felblauwe sneakers het plein over. Hij herkende haar meteen. Het was het meisje uit de trein met het schriftje. Ze liep vastberaden, het haar samengebonden in een nonchalante

knot, die eruitzag alsof hij vanzelf goed was gevallen. Ze keek niet op of om. Bjorn keek haar na tot ze verdween in het gebouw aan de overkant.

Een windvlaag deed de bladeren boven zijn hoofd ritselen. Hij voelde zijn hart kloppen in zijn keel.

Toen stond hij recht, nam een diepe ademteug, en stapte naar binnen.

Het was begonnen.

De inkomhal van het gebouw rook naar oude boenwas, warme lucht en een lichte zweem van stress. Bjorn volgde de stroom studenten, de geluiden van slepende rugzakken en het monotone geklik van zolen op linoleum. In zijn hand hield hij een papiertje vast met het lokaalnummer: AULA D - Geschiedenis: Inleiding tot de Oudheid.

Hij vond het lokaal sneller dan verwacht. Een brede houten deur stond open en gaf uit op een collegezaal die in trapvorm naar beneden liep, als een halve arena. De muren waren bekleed met oude panelen waar ooit waarschijnlijk affiches op hadden gehangen, nu zaten deze vol duimspijkergaten en afbladderende plakband. In de lucht hing de geur van koffie in kartonnen bekertjes en iets kruimeligs, misschien een oude sandwich.

Bjorn stond even stil in de deuropening. Zijn ogen scanden de rijen studenten die al zaten, sommigen met laptops, anderen met notitieboekjes, een paar verdwaald starend naar het plafond alsof ze al hun keuze in vraag stelden. Hij zag een vrije plek aan de zijkant, ongeveer halverwege en stapte ernaartoe. Terwijl hij zijn rugzak neerzette, gleed zijn blik over de zaal.

En daar zat ze.

Twee rijen lager, net links van het midden. Het meisje met het schriftje. Ze had dezelfde knot, dezelfde kalme houding. Dit keer schreef ze al iets op voor het college begonnen was. Misschien een titel. Misschien haar naam in sierletters, om alvast haar plek in deze nieuwe wereld te claimen. Ze droeg een oversized vest en leunde met haar elleboog op de klaptafel, alsof ze hier al maanden zat.

Bjorn haalde zijn schrift boven, maar deed het nog niet open. Hij keek naar haar handen, de manier waarop ze haar pen vasthield, alsof het vanzelf ging. Ze lachte naar iemand naast haar, niet luid, eerder beleefd. En toch leek het moment bij hem te blijven hangen. Alsof die glimlach iets losmaakte, iets verplaatste in hem.